

Prædiken søndag d. 6. august 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matt 14,13-21.

Begrænsinger eller muligheder

Er du pessimist eller optimist? Eller påstår du, at du er realist til stor irritation for optimisterne?

Kan intet lade sig gøre, eller kan alt klares med et snuptag?

Eller en anden formulering er glasset halvt fyldt eller halvt tomt?

Mig bekendt har Jesus aldrig foretaget en personlighedstest. Han ved ikke hvilke bogstavkombinationer, Meyers Briggs vil efterlade ham med. Han lever formodentligt fint uden den viden.

I begyndelsen af dagens historie fra Matthæusevangeliet ved vi, at det Jesus hører dette, drog han bort for at være alene.

Jesus er formodentligt ked af det, for det han har hørt er, at hans fætter Johannes Døberen er blevet slået ihjel.

Jesus har gjort sig bemærket i en sådan grad, at folk ganske enkelt følger efter ham. De vil høre mere og de vil se mere. Mange af dem har hørt ham fortælle lignelser, som de måske ikke forstod i alle detaljer, men de fornemmede i hvert fald, at når Jesus fortalte om Gud, så lød det faktisk som om, at Gud er kærlig, elskende og én, som ikke bare sidder i himlen og fordømmer mennesker.

De har kunne se på Jesus, de kunne mærke på Jesus, at der var noget, som de meget gerne ville høre mere om.

2 af 4

Og nå ja, så er der jo også lige alle historierne om mennesker, som bliver helbredt for alle mulige dårligdomme, der ødelagde deres liv.

No wonder, at der var trængsel for at se og høre, hvad Jesus havde at sige.

Vi kender godt det, at når vi har gang i noget, som optager os helt vildt, så glemmer vi alt om, at vi egentlig er sultne og pludselig er klokken alt for mange.

Det er præcis det, som sker for de mange mennesker, som er samlet omkring Jesus.

Pludselig lyder en stemme: "Det er sent! Send dem bort, så de kan købe mad. Det er snart mørkt!" Realisten, ham som under alle forhold bevarer jordforbindelsen, har talt. Sådan én var der også blandt Jesu disciple. De tolv var lige så forskellige som vi, der er i kirken i dag.

Nej. siger Jesus, I kan give dem noget at spise.

Pessimisten, sådan var der også, siger Jamen, vi har da kun fem brød og to fisk.

Igen, så ved vi ikke om Jesus er glasset som halvtomt eller halvt fyldt. Men Jesus havde forståelse for, at der hvor Gud velsigner, der der der det, der for os ikke ser ud af meget, noget, der kan få uendelig stor betydning.

Få dem til at sætte sig, giv mig de fem brød og de to fisk.

Jesus takkede for brød og fisk og velsignede det. Brød brødet og gav de skeptiske disciple det, og lod dem dele ud til de fem tusind mennesker.

Miraklet skete. Alle havde spist og der var mad - masser af mad til overs.

Dette er virkelig en mærkelig historie.

Pessimisten vil sige: Jamen, det kan jo ikke lade sig gøre. Der må have været masser af mennesker, som har haft mad, som de har delt mellem sig. Måske, det ved vi jo ikke.

Optimisten vil sige: Jamen selvfølgelig er der nok. Folk har heller ikke brug for så meget, så har holdt sig lidt tilbage. Måske er det sådan, det er foregået. Det kan vi ikke vide.

Det er, i mine øjne, en af skønhederne ved bibelens historier, at det, ligesom med kunst, er op til os selv at finde ud af, hvad vi får ud af det.

Tro har egentlig ikke noget med optimisme eller pessimisme, at gøre

Jeg vil sige, at tro ikke rigtigt deler os op i optimister eller pessimister, selvom bibelen er fyldt med beretninger, hvor de også optræder.

Tro er facitløst. Jeg kan f.eks. ikke stå her og sige, hvad der er rigtigt for dig.

Jeg kan heller ikke fortælle dig, hvordan du skal forstå denne historie.

Men jeg vil gerne have lov til at fortælle dig, hvad jeg tænker.

Føst vil jeg gerne sige, at have tro er ikke et udtryk for overdreven optimisme eller pessimisme for den sags skyld. Tro er et udtryk for et håb om mig, Asta, dig med er stærkere end alt andet jeg møder på min vej gennem livet. Ja, stærkere end døden.

Tro er heller ikke så meget et spørgsmål om døden og livet efter døden. Mest af alt er tro et spørgsmål om livet her og nu. Det er derfor, at vi igen igen støder på Jesus, som ud fra hverdagssituationer fortæller om Guds kærlighed og omsorg.

Tro er et håb om og en tillid til, at der er mere end det jeg kan se.

Det er håbet om, at når vi døber Asta og alle sammen lover at bede for hende og gøre hvad vi kan for familien, at Guds kærlighed er meget mere end det vi kan se.

Det er tilliden til at det, som for os er fem brød og to fisk, i Guds hænder kan være så meget mere.

Det er det, jeg vælger at tro på, og når jeg hører at fem tusind mennesker, foruden kvinder og børn, bliver mætte, ja, så fyldes jeg med håb og tro.

Og der er nok til, at vi kan deles om det!

Amen

Salme: Gud vi rækker vore hænder frem